

Odluka:

Gž Zk 228/2017-2

Zbirni podatci

Broj odluke: Gž Zk 228/2017-2

Datum odluke: 01.02.2018

Vrsta odluke: Presuda

[Poveznica do dokumenta na portalu IUS-INFO](#)

Tekst

REPUBLIKA HRVATSKA
Županijski sud u Varaždinu
Stalna služba u Koprivnici
Koprivnica, Hrvatske državnosti 5

Poslovni broj: Gž Zk-228/17-2

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Županijski sud u Varaždinu - Stalna služba u Koprivnici, kao sud drugog stupnja, u vijeću sastavljenom od sudaca Veljka Kučekovića kao predsjednika vijeća, Damira Ronića kao člana vijeća i suca izvjestitelja i Tatjane Kučić kao članice vijeća, u parničnom predmetu tužitelja A. J., OIB B1 i A. I., OIB B2, oba iz A1, koje zastupaju odvjetnici iz Zajedničkog odvjetničkog ureda Z. iz Labina, protiv tuženika G. N., OIB B3, kojeg zastupaju punomoćnici iz Zajedničkog odvjetničkog ureda V. i dr. iz Pule, radi izdavanja brisovnog očitovanja, odlučujući o žalbi tužitelja, protiv presude Općinskog suda u Puli-Pola, Stalne službe u Poreču-Parenzo od 20. siječnja 2017. godine broj P-1009/16-14, u nejavnoj sjednici vijeća održanoj 1. veljače 2018.,

presudio je

Žalba tužitelja odbija se kao neosnovana a prvostupanjska presuda Općinskog suda u Puli-Pola, Stalne službe u Poreču-Parenzo od 20. siječnja 2017. godine broj P-1009/16-14 se potvrđuje.

Trošak odgovora na žalbu tuženiku se ne dosuđuje.

Obrazloženje

Prvostupanjskom presudom u cijelosti je odbijen tužbeni zahtjev tužitelja kojim traže da im tuženici izdaju izjavu o brisovnom očitovanju prava zaloge koji je na njihovim nekretninama čkbr. 3165/20 upisan u korist tuženika za tražbinu u iznosu od 76.469,34 kn spp uz zabilježbu ovršivosti navedene tražbine. Istom presudom naloženo je tužiteljima da tuženiku naknade prouzročeni parnični trošak u iznosu od 3.125,00 kn u roku od 15 dana.

Protiv ove presude u zakonskom roku žale se tužitelji zbog svih razloga navedenih u odredbi čl. 353. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“, br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07 - Odluka USRH, 84/08, 96/08 - Odluka USRH, 123/08 - ispravak, 57/11, 148/11 - pročišćeni tekst, 25/13 i 89/14 - Odluka USRH - dalje u tekstu: ZPP). Predlažu da drugostupanjski sud njihovu žalbu uvaži, pobijanu presudu preinači i u cijelosti usvoji tužbeni zahtjev.

Odgovor na žalbu podnio je tuženik u kojem odgovoru poriče navode žalbe i predlaže da drugostupanjski sud žalbu tužitelja odbije kao neosnovanu.

Žalba tužitelja nije osnovana.

Tužitelji u svojoj žalbi iznose žalbeni razlog bitne povrede odredaba parničnog postupka i to iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP-a smatrajući da sud nije obrazložio po kojem to zakonskom propisu je oznaka „p.p.“ određena kao kratica koja označava pripadajuća prava. Ispitujući prvostupanjsku presudu u odnosu na istaknuti žalbeni razlog ovaj sud je utvrdio da prvostupanjski sud nije počinio navedenu bitnu povredu jer činjenica što nije naveo zakonski propis o tome što predstavlja kratica „p.p.“ ne predstavlja bitnu povredu, s obzirom da je prvostupanjski sud objasnio što po njemu predstavlja ta kratica, a koja kratica se upotrebljava uvijek kao oznaka „sa pripadajućim pravima“.

Prema tome, bitna povreda kako je navode tužitelji u žalbi ne predstavlja bitnu povredu, a ispitujući prvostupanjsku presudu po službenoj dužnosti temeljem odredbe čl. 365. st. 2. ZPP-a, ovaj sud je utvrdio da prvostupanjski sud nije počinio niti jednu od takvih bitnih povreda, tako da prvostupanjska presuda nije opterećena bitnom povredom.

Nadalje, prvostupanjski sud je na temelju izvedenih dokaza utvrdio sve bitne i odlučne činjenice o kojima ovisi pravilna primjena materijalnog prava i osnovanost tužbenog zahtjeva te je na tako pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje pravilno primijenio materijalno pravo kada je odbio tužbeni zahtjev tužitelja.

Prvostupanjski sud je naime na temelju izvedenih dokaza utvrdio da je na temelju pravomoćnog rješenja od 30. ožujka 2004. godine broj Ovr-1185/04-2 određeno osiguranje prisilnim zasnivanjem založnog prava na nekretninama tužitelja, a za tražbinu tuženika u iznosu od 76.469,34 kn spp i troškova postupka osiguranja.

Nadalje, prvostupanjski sud je utvrdio da su tužitelji uplatili iznos od 76.469,34 kn, ali da time suprotno tvrdnjama tužitelja nisu u cijelosti podmirili tražbinu tuženika, s obzirom da se radi samo o glavnici, a na taj iznos tražbine tekla je i zatezna kamata još od 2001. godine, odnosno od pravomoćnosti rješenja od 23. siječnja 2001. godine, koje predstavlja ispravu na temelju koje je utvrđena tražbina tuženika za koje je izvršen upis prisilnog založnog prava.

Pri tome sud je otklonio tvrdnje tužitelja o tome da je tražbina tuženika prestala i zbog zastare, jer je utvrdio da je tuženik pokrenuo ovrhu protiv tužitelja radi naplate iznosa od 191.271,09 kn i to 31. ožujka 2014. godine čime je prekinuta zastara, a zastara zatezne kamate također nije nastupila s obzirom da je založno pravo upisano i za kamatu a ne samo za glavnu tražbinu. Kako tužitelji nisu u cijelosti isplatili tražbinu tuženika prvostupanjski sud je utvrdio da ne postoje uvjeti po kojima bi tuženik imao obvezu izdati traženo brisovno očitovanje.

Također prvostupanjski sud pozvao se i na odredbu čl. 353. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima („Narodne novine“, broj: 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 129/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08, 38/09, 153/09, 143/12, 152/14 i 81/15 - dalje: ZOV) koja propisuje da prisilno založno pravo prestaje pravomoćnošću rješenja kojim se ukidaju provedene radnje i mjere kojima je to pravo bilo osnovano, a ako je u tom postupku provedeno namirenje, tada pravomoćnošću rješenja o namirenju s time da hipoteka prestaje brisanjem iz zemljišnih knjiga. Na temelju svega toga prvostupanjski sud je odbio tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti. Ovako utvrđeno činjenično stanje i ovakvu primjenu materijalnog prava prihvaća i ovaj sud.

I po ocjeni ovoga suda pravilno je prvostupanjski sud utvrdio da tužitelji nisu uplatom iznosa od 76.469,34 kn podmirili tražbinu tuženika, a za koju tražbinu je izvršen upis prisilnog založnog prava na njihovim nekretninama. Naime, založno pravo upisano je kako za glavnice od 76.469,34 kn tako i za pripadajuća prava, a jedno od tih prava je i zatezna kamata na iznos glavnice.

Dakle prisilnim založnim pravom osigurana je kako glavnica tako i kamata na tu glavicu a s obzirom da ona teče od 2001. godine pravilno je prvostupanjski sud zaključio da uplatom iznosa koji odgovara iznosu glavnice tužitelji nisu u cijelosti platili tražbinu tuženika, zbog čega ne postoje uvjeti po kojima bi tuženik bio dužan izdati brisovno očitovanje.

Što se tiče navoda tuženika vezanih za zastaru tražbine valja napomenuti da je odredbom čl. 214. st. 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, br. 35/05 i 41/08 125/11 i 78/15 - dalje u tekstu: ZOO) propisano da zastarom prestaje pravo zahtijevati ispunjenje obveze što dakle znači da istekom zastarnog roka ne prestaje tražbina, već samo pravo zahtijevati isplatu te tražbine. Osim toga, dužnik se ne može pozivati na zastaru ukoliko vjerovnik protiv njega nije zatražio isplatu tražbine, niti protekom zastarnog roka dužnik može tražiti da se utvrdi da je njegova tražbina zbog toga prestala.

Osim toga, odredba čl. 353. ZOV-a propisuje kada prestaje sudsko založno pravo pa odredba st. 1. jasno propisuje da prisilno založno pravo prestaje pravomoćnošću rješenja koja ukidaju provedene radnje i mjere kojima je to pravo bilo osnovano, a ako je u tom postupku provedeno namirenje pravomoćnošću rješenja o namirenju. Sudsko založno pravo je založno pravo koje se zasniva prisilno kao mjera osiguranja iz čl. 257. - 260. Ovršnog zakona („Narodne novine“, br. 57/96, 29/99, 42/00, 173/03, 194/03, 151/04, 88/05, 121/05, 67/08 - dalje: OZ) te založno pravo koje ovrhovoditelj stječe na temelju odredbe čl. 79. st. 2. OZ-a nakon zabilježbe ovrhe u zemljišnim knjigama.

Dakle, temeljem navedenog zakonskog propisa iz čl. 353. ZOV-a takvo prisilno založno pravo prestaje pravomoćnošću rješenja koja ukidaju provedene radnje i mjere pa kako je to prisilno založno pravo određeno u postupku određivanja mjere osiguranja prisilnim zasnivanjem založnog prava, takvo založno pravo temeljem citiranog propisa može prestati samo pravomoćnošću rješenja kojim se ukidaju provedene radnje i mjere kojima je u tom postupku založno pravo osnovano.

Dakle, tužitelji su po ocjeni ovog suda takav zahtjev trebali podnijeti u spisu Ovr-1185/04 u kojem je određeno prisilno založno pravo na njihovim nekretninama i tek donošenjem rješenja kojim su ukinute radnje i mjere u tom postupku, odnosno kojim je obustavljen postupak u tom predmetu moglo je doći i do brisanja hipoteke na nekretninama tužitelja.

Radi naprijed navedenog proizlazi da je prvostupanjski sud na utvrđeno činjenično stanje pravilno primijenio materijalno pravo kada je odbio tužbeni zahtjev tužitelja, zbog čega je žalbu tužitelja kao neosnovanu valjalo odbiti, a prvostupanjsku presudu potvrditi.

Trošak odgovora na žalbu tuženiku nije dosuđen jer nije bio potreban za vođenje ovog postupka.

Koprivnica, 1. veljače 2018.

Predsjednik vijeća
Veljko Kučeković v. r.